

GAVRAN

I nije da se stvari više ne vraćaju
Sa onom starom „nikad više“
Nego se ne vraćaju sa onom ludom
Neobuzdanom a meni tako dragom jačinom –

Tvoje sjajno oko, gavrane,
I ti tako savršen, nadmen, težak i drzak,
Ti, kreaturo savršenog oblika, usamljena ptico,
Tvoje prodorno oko sija intenzivno
ovog jutra, dok slećeš na terasu u Kerali
da, baš tebi šapućem u uvo,
dok mi neoprezno jedeš iz ruke, tebi jedino
poveriću u uvo onu staru
„nikad više“

POŠILJKA U VEČNOST

Marku Džejmsu Ležeu

Budi mi dobro
i budi srećan
ne žrtvuj se za druge
ne žderi ideologiju
diši sveže rečenice
opusti se
promeni donji veš
isprazni mozak
povremeno se osvrni oko sebe
voli ovaj svet;
ne budi pompezan,
pa se sada ponovo osvrni,
zaboravi formu
posveti se sadržini
i budi suština po sebi.

Voli roditelje
Ne mrzi različite ni *la difference*
Napravi neku decu.
Igraj dok ne padneš,
Uvek plivaj protiv struje.
Zaboravi na umetnost
Pokušaj da zavoliš naviku
Nosi mekane cipele
Ostani topao i nežan
Zaboravi na kajanje,
Srećan si čovek,
nećeš nikada umreti...

PAZAR NEKI, NOVI ILI STARI

Ličilo je to na mesto u kome prodaju
Mnogo maloletne dece,
Barovi bez alkohola, hoteli bez riba
Svi se upravljaju šerijatskom „ribom“, slika Aja Sofije u sobi hotela,
Šedrvan, moja crvena kosa pričvršćena zelenom maramom,
Ustajala neka kasaba gde Potemkin reče „laku noć“
A Abu Dabi investiciji otvori širom vrata
Vazduh ne miriše na seks već na učmalost,
Lepa gastronomija, pitoreskni pejzaži,
Požurih se da odem, a u odlasku mi
Dobaciše, ah, da, bio je ovde i tvoj Alen Ginzberg,
Napisao je baš ovde onu svoju čuvenu
Da je pišao u vetar, a za njim lajao
I lajao razularen čopor pasa.
Rekla sam da nikada nisam do kraja
Shvatila tu pesmu. Nisam shvatila o
Kojim psima se radi. Mora da je mislio
Na neku univerzalnu istinu,
dodadoh na kraju ja.

DOK GURAMO OVO HILJADITO IZGNANSTVO

*Za prijatelja, anarhoantropologa,
druga u izgnanstvu, brata po oružju, Davida Grebera*

Svi smo mi tih 99 procenata
A ja sam sto posto sigurna
Da je izgnanstvo pesma u lancima, okovani mehur od sapuna
Transformaciona gramatika u bolovima
Meka misao koja se porađa
Smeh u nevolji
Osmeu u očajanju
Gle, bila je tu ljubav, ali ju je šćepao
Užasan stres,
Pametniji deo mog ida hteo je
Da napusti ovo mesto izgubljenih
Nadanja još pre toliko vremena
Još pre no što je tvoja izuzetno trentinjanovska faca dospela na ovu obalu,
Uh, kada vidiš, moj kralju Davide,
Moja predškolska levinasovska aristokratijo,
Da se Mabuhajska šuma seli u tvoj vrt – potrči i beži.
Rad je to antropološki koji traje celu večnost, školjke umesto novca,
Plaćaju nas začinima i crnim naočarima
Dok čistimo najprljavije slivnike u ovom novom kraju
Dok čistimo studentske mozgove za večnost
Molim te, ne plači kada te niko ne vidi
Spiritualni sud nas neće pomilovati...
O, kada sam te ugledala, ti blesavi nasmejani stvore,
U tom dvorištu Portobela ispunjenog lutkama,
Znala sam da neću umaći sjaju naše sudbine,
Tim sjajnim šarenim lažama tvoje kritike,
Totemu ove sulude krajnosti, a upravo tada
Prirediše večeru za nas na gornjem spratu
Tvoje kuće i ostalo pripada prošlosti...

Da li znaš da *nani* znači „hvala“ na malajskom i da Tamili nisu tako crni?
I da li je tvoj rad na Madagaskaru bila lekcija u skromnosti?
A tvoj istraživački, ovde u Evropi, teži od svake džungle, ova etička laboratorija
Gde hrane vukove i ševe našim srcima, dok oni tako lete u lakom
Sutonu ka britanskim ostrvima?
Kako su samo mogli da pomisle
Da smo lažnjaci, ti i ja, dok tužno gutamo tone
Najčistije čokolade?

Mi smo svi 99 procentno ovde, ti reče,
A ja – da je izgnanstvo stoprocentna muka, pomešana sa prahom zaborava
Što sriče tugu,
Jezik je prostor u geometriji duše
U Ešberijevim jezerastim gradovima i na Džojsovih tihim brdima
Gde se porađa stih
I daje nam dete uličnog govora
Bez ikakve interpunkcije. A ti sad,
Sa sjajnim perima na totemu kanua kojim si se otisnuo
Niz tu divlju reku tvoga jasnog muzikalnog glasa...
Treba da nam kažeš – da li smo svi stranci ovde, prave novajlije?
Potomci nekog mladog, jako bezazlenog, infantilnog plemena?
I šta da radimo sa šamanima gluposti i birokratije, u svakom ukletom štetlu
Kroz koji smo prošli, ti i ja?
Kao da je algebra tuge morala da sruši
Svaki zid
I svaku bodljikavu žicu na koju smo naleteli...
Uteha stranca je vrhunski trenutak dubokog sna
U koji sam utonula susrevši Tebe, to jest Veliku Drugost
Što se klanja tvojoj arhitektonskoj strukturalističkoj mreži
U kojoj intuicija drema
A vrata percepcije širom otvaraju pod naletom vetra...
U Beču, seti se, i ti i ja,
Bilo je to 1893...
Zglob mi se slomio, a ti beše negde drugde,

No ipak, danas, čuj me dobro, Kralju mog veselog smeha,
Oslušni bar jednom to svoje srce:
Tik-tak, tik-tak, tik-tak, da, pa zaokruži
Odgovor koji kaže
Da svet neće postati nimalo bolji
I neće sačuvati ni gladne ni jadne
Već će im baciti kao kosku neku ukrasnu medalju,
Sa školjkama Maora umesto novca
I je l' Šekspir lepo reče da je ceo svet tamnica,
A Endrju Marvel se nasmejao na tu glupost svojim veselim
Ha ha ha ha ha

Na izgubljenom putu ka Damasku?
I beše li to Džon Don koji se otarasio sveta naslikanog u zelenom?
PKK i Kobane neće sigurno preživeti sad bez tebe, stoga ne nosi tamo taj
Kolonijalni štap i šešir mađioničara
U ovom Hramu, u ovom ukletom štetlu

Evo me u sudnici punoj cveća,
Zaseda Spiritualni Sud i neka crvena tečnost curi iz pretkomore moga srca...
Violine cijuču i Šagal sa Dišanom opet igra šah...

Izgnanstvo je tako duga neka besmislena stvar, Veličanstvo moje,
A ova Pesma nad pesmama uskoro će utihnuti, ali pre no što ja stanem
I ekran se zamagli treba da ti kažem

Da bismo stvarno nešto dali, treba da upijemo nešto
Ovaj trenutak muzike
Koji curi iz pukotine Drveta Života naslikanog u Kabali,
Ah, nekog drveta, moj kralju svih Davida,
Sa povetarcem iz mediteranskih planina,
Dakle,
Elohim i Elohena,
Znači Životu
Elohim i Elohenu

Znači Životu
Elohim

Elohim, Elohena
Vidim Ga
Baš kao što vidim
Tebe

Ogromnu
Svetlu Tačku
U sjajnom Hramu

Okupanom svetlošću

zora u Parizu, oktobar 2015.